

SEJM

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

IV kadencja

Prezes Rady Ministrów

RM 10-98-03

Druk nr 1851
Warszawa, 1 sierpnia 2003 r.

Pan

Marek Borowski

Marszałek Sejmu

Rzeczypospolitej Polskiej

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

- **o ratyfikacji Umowy między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Republiki Francuskiej o uzupełnieniu i ułatwieniu stosowania Europejskiej Konwencji o pomocy prawnej w sprawach karnych z dnia 20 kwietnia 1959 r.**

W załączeniu przedstawiam także opinię dotyczącą zgodności proponowanych regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych zostali upoważnieni Minister Spraw zagranicznych i Minister Sprawiedliwości.

Z wyrazami szacunku

/-/ Leszek Miller

U S T A W A

z dnia 2003 r.

o ratyfikacji Umowy między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Republiki Francuskiej o uzupełnieniu i ułatwieniu stosowania Europejskiej Konwencji o pomocy prawnej w sprawach karnych z dnia 20 kwietnia 1959 r.

Art. 1. Wyraża się zgodę na dokonanie przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej ratyfikacji Umowy między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Republiki Francuskiej o uzupełnieniu i ułatwieniu stosowania Europejskiej Konwencji o pomocy prawnej w sprawach karnych z dnia 20 kwietnia 1959 r., sporządzonej w Warszawie dnia 31 marca 2003 r.

Art. 2. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

U Z A S A D N I E N I E

Umowy między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Republiki Francuskiej o uzupełnieniu i ułatwieniu stosowania Europejskiej Konwencji o pomocy prawnej w sprawach karnych z dnia 20 kwietnia 1959 r.

1. W dniu 17 czerwca 1996 r. weszła w życie w stosunku do Polski Europejska Konwencja o pomocy prawnej w sprawach karnych, sporządzona w Strasburgu dnia 20 kwietnia 1959 r., oraz Protokół Dodatkowy do tej Konwencji, sporządzony w Strasburgu dnia 17 marca 1978 r.

Stroną Konwencji i Protokołu Dodatkowego jest również Republika Francuska.

Zgodnie z art. 26 ust. 3 Konwencji państwa-strony mogą zawierać między sobą umowy dwu lub wielostronne o pomocy prawnej w sprawach karnych, jedynie w celu uzupełnienia postanowień tej Konwencji lub ułatwienia stosowania zasad w niej zawartych.. W praktyce państw europejskich możliwość ta jest szeroko wykorzystywana.

Umowa między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Republiki Francuskiej o uzupełnieniu i ułatwieniu stosowania Europejskiej Konwencji o pomocy prawnej w sprawach karnych została przygotowana w oparciu o art. 26 ust. 3 Konwencji.

Celowość zawarcia umowy polsko-francuskiej wynika z faktu, że Europejska Konwencja o pomocy prawnej w sprawach karnych, z uwagi na dążenie do ratyfikacji jej przez możliwie największą liczbę państw, zawarła w swoich postanowieniach jedynie ogólne zasady współpracy międzynarodowej w zakresie pomocy w sprawach karnych.

2. Umowa między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Republiki Francuskiej wprowadza między innymi następujące uzupełnienia i ułatwienia do Europejskiej Konwencji o pomocy prawnej w sprawach karnych z dnia 20 kwietnia 1959 r. oraz Protokołu Dodatkowego do tej Konwencji z dnia 17 marca 1978 r.:

- następuje rozszerzenie zakresu udzielania pomocy prawnej na:
 - sprawy o czyny zagrożone karą, których ściganie należy do właściwości organów administracyjnych, jeżeli od decyzji takich organów istnieje możliwość odwołania się do sądu,
 - sprawy o odszkodowanie za niesłuszne aresztowanie, zatrzymanie lub skazanie,
 - sprawy o ułaskawienie,
 - sprawy dotyczące powództw cywilnych wytoczone w postępowaniu karnym, do czasu prawomocnego zakończenia takiego postępowania (Artykuł I),
 - sprawy o czyny naruszające przepisy podatkowe i celne, niezależnie od tego czy prawo strony wezwanej przewiduje taki sam rodzaj podatku lub cła (Artykuł II),
- rozszerzenie zakresu uczestnictwa i uprawnień przedstawicieli organów strony wzywającej i zainteresowanych osób oraz ich przedstawicieli biorących udział w czynnościach procesowych na terytorium strony wezwanej przez zezwolenie na obecność przy podejmowaniu czynności w ramach pomocy prawnej na terytorium strony wezwanej oraz umożliwienie wnoszenia o zadanie uzupełniających pytań (Artykuł III),
- rozszerzenie dopuszczalności przekazywania pokrzywdzonym przedmiotów pochodzących z przestępstwa lub uzyskanych w zamian tych przedmiotów przy jednoczesnym określeniu warunków, przy spełnieniu których takie przekazanie nastąpi (Artykuł IV),
- szczegółowe określenie zasad i trybu doręczania pism sądowych – umowa zezwala na ich przekazywanie bezpośrednio drogą pocztową listem poleconym, za potwierdzeniem odbioru, osobom przebywającym na terytorium drugiej strony. Ochronie praw adresata służy obowiązek przetłumaczenia pisma na język Strony, na której terytorium się on

znajduje, jeżeli istnieją podstawy do przyjęcia, że nie rozumie on języka tej Strony, w którym dokument został sporządzony. Konstrukcja ta jest przejęciem regulacji zawartej w Układzie Wykonawczym do Schengen (Artykuł V),

- szczegółowe określenie sposobu postępowania z osobami tymczasowo aresztowanymi i odbywającymi karę pozbawienia wolności – czasowo przekazanymi stronie wezwanej w celu przeprowadzenia w ich obecności czynności związanych z udzieleniem pomocy prawnej (Artykuł VII),
 - sprecyzowanie wymogów formalnych poszczególnych rodzajów wniosków o udzielenie pomocy (Artykuł VIII),
 - wprowadzenie zasady bezpośredniego porozumiewania się sądów i prokuratur w zakresie udzielania pomocy prawnej w sprawach karnych (Artykuł IX ust. 1 i 2), co nie wyklucza możliwości przesyłania wniosków za pośrednictwem ministerstw (Artykuł IX ust. 6),
 - określenie zasad ponoszenia kosztów powstałych w wyniku przekazywania przedmiotów lub innych wartości majątkowych oraz przekazywania osób pozbawionych wolności przez nałożenie na stronę wzywającą obowiązku ich zwrotu (Artykuł X),
 - określenie niezbędnych załączników do wniosku o wszczęcie ścigania (Artykuł XII),
 - określenie przesłanek niepodejmowania dalszych środków ścigania lub wykonania orzeczenia (Artykuł XIII),
 - ustanowienie obowiązku przekazywania przez ministerstwa sprawiedliwości stron odpisów prawomocnych orzeczeń w sprawach karnych skazujących obywateli drugiej strony (Artykuł XIV).
3. Omawiana Umowa przyczyni się do usprawnienia współpracy sądów i prokuratur obu państw w zakresie udzielania pomocy prawnej w sprawach karnych i w konsekwencji zwiększy ich skuteczność w zwalczaniu przestępczości. Usprawnienie udzielania pomocy prawnej nastąpi zwłaszcza przez rozszerzenie podstaw prawnych umożliwiających współpracę. Ponadto praktyczne znaczenie będzie miało sprecyzowanie szeregu przepisów Europejskiej Konwencji, z których wiele ma charakter zbyt ogólny.
4. Wejście w życie Umowy nie pociągnie za sobą zwiększenia wydatków państwa. Umowa nie wprowadza istotnych odstępstw od generalnej zasady wyrażonej w art. 20 Konwencji Europejskiej, że wykonanie wniosku o udzielenie pomocy prawnej nie rodzi obowiązku zwrotu kosztów. Jedyne art. X nakłada na Stronę wzywającą obowiązek zwrotu kosztów powstałych w związku z przekazaniem przez Stronę wezwaną przedmiotów w celu zwrotu ich właścicielowi lub tymczasowym przekazaniem osób pozbawionych wolności. Z uwagi

na sporadyczne przypadki występowania z takiego rodzaju wnioskami o pomoc prawną, należy uznać, że wejście w życie Umowy nie spowoduje zwiększonych obciążeń finansowych Skarbu Państwa w stosunku do ponoszonych obecnie. Wysokość wydatków ponoszonych przez Skarb Państwa będzie uzależniona od ilości wniosków i stopnia ich złożoności technicznej.

Umowa zawiera przepisy samowykonalne i będzie mogła być stosowana bezpośrednio, mając pierwszeństwo przed ustawą - Kodeks postępowania karnego. Dlatego też nie będzie zachodzić konieczność zmiany prawa wewnętrznego (art. 91 ust. 1 i 2 Konstytucji).

Ratyfikacja umowy nastąpi w trybie art. 89 ust.1 punkt 2 i 5 Konstytucji z uwagi na to, że dotyczy wolności, praw i obowiązków obywatelskich określonych w Konstytucji (m.in. art. 31, art. 36, art. 41, art. 42, art. 45, art. 46, art. 51 i art. 52) oraz spraw uregulowanych w ustawie – Kodeks postępowania karnego.

W imieniu Rzeczypospolitej Polskiej

PREZYDENT
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

podaje do powszechnej wiadomości:

W dniu 31 marca 2003 r. w Warszawie została sporządzona Umowa między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Republiki Francuskiej o uzupełnieniu i ułatwieniu stosowania Europejskiej Konwencji o pomocy prawnej w sprawach karnych z dnia 20 kwietnia 1959 r.

Po zapoznaniu się z powyższą Umową, w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej oświadczam, że: została ona uznana za słuszną zarówno w całości, jaki i każde z postanowień w niej zawartych, jest przyjęta, ratyfikowana i potwierdzona, będzie niezmiennie zachowywana.

Na dowód czego wydany został akt niniejszy, opatrzony pieczęcią Rzeczypospolitej Polskiej

Dano w Warszawie, dnia..... 2003 r.

PREZYDENT RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Aleksander Kwaśniewski

PREZES RADY MINISTRÓW

Leszek Miller

**URZĄD
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ**

MINISTER
Prof. dr hab. Danuta Hübner

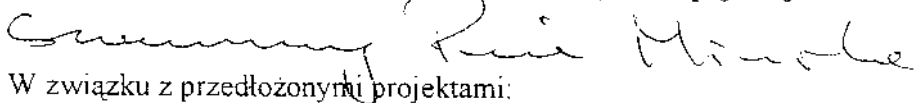
Min. DH-2056 /03/DPE-agg

Warszawa, 2.04.03

Pan
Aleksander Proksa
Sekretarz Rady Ministrów

Opinia o zgodności projektów:

- 1) ustawy o ratyfikacji Umowy między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Republiki Francuskiej o uzupełnieniu i ułatwieniu stosowania Europejskiej Konwencji o pomocy prawnej w sprawach karnych z dnia 20 kwietnia 1959 r.,
 - 2) uchwały Rady Ministrów w sprawie przedłożenia Umowy między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Republiki Francuskiej o uzupełnieniu i ułatwieniu stosowania Europejskiej Konwencji o pomocy prawnej w sprawach karnych z dnia 20 kwietnia 1959 r., podpisanej w Warszawie dnia 31 marca 2003 r. do ratyfikacji,
- z prawem Unii Europejskiej, wyrażona na podstawie art. 2, ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Komitecie Integracji Europejskiej (Dz. U. Nr 106, poz. 494) przez Sekretarza Komitetu Integracji Europejskiej, Minister Danutę Hübner, działającą z upoważnienia Przewodniczącego Komitetu Integracji Europejskiej

W związku z przedłożonymi projektami:

- 1) ustawy o ratyfikacji Umowy między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Republiki Francuskiej o uzupełnieniu i ułatwieniu stosowania Europejskiej Konwencji o pomocy prawnej w sprawach karnych z dnia 20 kwietnia 1959 r. (pismo nr RM-10-98-03),
- 2) uchwały Rady Ministrów w sprawie przedłożenia Umowy między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Republiki Francuskiej o uzupełnieniu i ułatwieniu stosowania Europejskiej Konwencji o pomocy prawnej w sprawach karnych z dnia 20 kwietnia 1959 r., podpisanej w Warszawie dnia 31 marca 2003 r. do ratyfikacji (pismo nr RM-111-167-03),

pozwalam sobie wyrazić następującą opinię:

- I. Przedłożona do zaopiniowania Umowa ma na celu uzupełnienie postanowień oraz ułatwienie stosowania zasad zawartych w Konwencji Rady Europy o pomocy prawnej w sprawach karnych z 1959 r. W art. 26 ust. 3 tej konwencji przewidziano, że strony mogą zawierać między sobą dwu- lub wielostronne umowy mające na celu uproszczenie stosowania ww. konwencji. Opiniowana Umowa zapewnia prokuratorom i sądom bardziej skuteczne metody i formy współpracy w zwalczaniu przestępczości.
- II. W art. 29 Traktatu o Unii Europejskiej podkreśla się, że celem Unii jest zapewnienie obywatelom wysokiego poziomu bezpieczeństwa w obszarze wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, poprzez podejmowanie wspólnych działań w zakresie współpracy

policyjnej i sądowej w sprawach karnych. W art. 31 TUE przewidziano, że wspólne działania w zakresie współpracy sądowej w sprawach karnych obejmują m.in. ułatwienie i przyspieszanie współpracy pomiędzy kompetentnymi ministerstwami i organami sądowymi w odniesieniu do postępowania i wykonywania decyzji.

- III. W odniesieniu do przedmiotu opiniowanej umowy, w ramach Unii Europejskiej, przyjęto Konwencję, na podstawie art. 24 TUE, o wzajemnej współpracy w sprawach karnych pomiędzy państwami członkowskimi Unii Europejskiej (Dz. Urz. WE nr C 197, 12.07.2000) oraz Protokół dodatkowy do tej Konwencji (Dz. Urz. WE nr C 326, 21.11.2001). Zarówno Konwencja, jak i Protokół dodatkowy nie weszły jeszcze w życie (nie zostały ratyfikowane przez wszystkie państwa członkowskie). Wymieniona konwencja pełni rolę służebną w stosunku do Konwencji Rady Europy o pomocy prawnej w sprawach karnych z 20 kwietnia 1959 roku. Należy również zauważyć, że konwencja UE będzie otwarta na przystąpienie nowych państw członkowskich UE.
- IV. Problematyka uproszczenia procedury pomocy w sprawach karnych uregulowana jest także w rozdziale II Układu Wykonawczego do Konwencji z Schengen (Dz. Urz. WE nr L 239, 22.09.2000). Postanowienia Układu również mają na celu uzupełnienie i ułatwienie stosowania Konwencji Rady Europy o pomocy w sprawach karnych (art. 48 Układu Wykonawczego). Przewidziano wyraźnie, że postanowienia obowiązujące pomiędzy Stronami Układu na podstawie porozumień dwustronnych pozostają nienaruszone.
- V. Zawieranie umów oraz ratyfikowanie konwencji międzynarodowych jest jednym ze środków o charakterze ogólnym, podejmowanym przez państwa członkowskie Unii Europejskiej w celu wypełnienia zobowiązań wynikających zarówno z poszczególnych postanowień Traktatu, jak i działań podejmowanych przez organy Wspólnoty. Kwestie zawierania, podpisywania i ratyfikowania umów międzynarodowych w zakresie prawa karnego, zgodnie z zasadami wyrażonymi w art. 5 oraz 10 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską należą do kompetencji państw członkowskich i stanowią przedmiot prawa międzynarodowego publicznego.
- VI. **W konkluzji stwierdzam, że projekty regulacji odnoszące się do ratyfikacji Umowy między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Republiki Francuskiej o uzupełnieniu i ułatwieniu stosowania Europejskiej Konwencji o pomocy prawnej w sprawach karnych z dnia 20 kwietnia 1959 r. są zgodne z prawem Unii Europejskiej.**

Z poważaniem,

Z up. Sekretarza Komitetu
Integracji Europejskiej
PODSEKRETARZ STANU
Jarosław Piętrus

Do uprzejmej wiadomości:
Pan Włodzimierz Cimoszewicz
Minister Spraw Zagranicznych

Umowa

**między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Republiki Francuskiej o
uzupełnieniu i ułatwieniu stosowania Europejskiej Konwencji o pomocy
prawnej w sprawach karnych z dnia 20 kwietnia 1959 roku**

Rząd Rzeczypospolitej Polskiej

i Rząd Republiki Francuskiej,

zwane dalej „Stronami”,

pragnąc uzupełnić w stosunkach dwustronnych postanowienia Europejskiej
Konwencji o pomocy prawnej w sprawach karnych z dnia 20 kwietnia 1959 roku,
zwanej dalej Konwencją, i Protokołu Dodatkowego do tej Konwencji z dnia 17
marca 1978 roku, zwanego dalej Protokołem, oraz pragnąc ułatwić ich stosowanie,

uzgodniły, co następuje:

Artykuł I

(do artykułu 1 Konwencji)

Pomoc prawna jest udzielana także:

- a) w sprawach o czyny zagrożone karą przez prawo wewnętrzne jednej Strony lub obu Stron, których ściganie należy do właściwości organów administracyjnych, jeżeli od decyzji takich organów istnieje możliwość odwołania się do sądu właściwego w sprawach karnych,
- b) w sprawach o odszkodowanie za niesłuszne aresztowanie, zatrzymanie lub skazanie,
- c) w sprawach o ułaskawienie,
- d) w sprawach dotyczących powództw cywilnych wytoczonych w postępowaniu karnym, do czasu prawomocnego zakończenia takiego postępowania.

Artykuł II

(do artykułu 2 Konwencji w związku z artykułem 1 Protokołu)

1. Pomoc prawna jest udzielana także w sprawach o czyny naruszające przepisy podatkowe i celne.
2. Pomocy prawnej nie można odmówić na tej tylko podstawie, że prawo Strony wezwanej nie przewiduje takiego samego rodzaju podatków lub ceł.

Artykuł III

(do artykułu 4 Konwencji)

1. Na wniosek Strony wzywającej, przy podejmowaniu czynności z zakresu pomocy prawnej na terytorium Strony wezwanej, o ile wyrazi ona na to zgodę, mogą wziąć udział:
 - a) przedstawiciele zainteresowanych organów Strony wzywającej, uczestniczących w postępowaniu,
 - b) osoby zainteresowane, którym w razie potrzeby towarzyszą ich przedstawiciele,
 - c) biegli wyznaczeni przez organy Strony wzywającej.

2. Osoby, o których mowa w ustępie 1, mogą występować do organów Strony wezwanej o zadawanie pytań.

3. Artykuł 12 Konwencji stosuje się do tych osób.

Artykuł IV

(do artykułu 6 Konwencji)

1. Strona wezwana może przekazać na wniosek Strony wzywającej przedmioty pochodzące z przestępstwa lub uzyskane w zamian tych przedmiotów w celu wydania ich właścicielowi, jeżeli nie narusza to praw osób trzecich działających w dobrej wierze.

2. Strona wezwana może zrzec się zwrotu przedmiotów przekazywanych Stronie wzywającej, jeżeli pozwoli to na wydanie tych przedmiotów ich właścicielowi, jeżeli nie narusza to praw osób trzecich działających w dobrej wierze .

Artykuł V

(do artykułów 7 i 8 Konwencji)

1. Pisma i orzeczenia sądowe w sprawach karnych mogą być przekazywane bezpośrednio drogą pocztową listem poleconym za potwierdzeniem odbioru, osobom przebywającym na terytorium drugiej Strony. Obie Strony uzgodnią wykaz dokumentów, które mogą być przekazywane tą drogą.

2. Jeżeli istnieją podstawy do przyjęcia, że adresat nie rozumie języka tej Strony, w którym dokument jest sporządzony, dokument ten musi być przetłumaczony na język tej Strony, na której terytorium przebywa adresat.

3. Świadek lub biegły, który nie stawia się na wezwanie do stawienia przekazane drogą pocztową, nie będzie podlegał, także wówczas gdy wezwanie zawierało takie zagrożenie, żadnym karom ani środkom przymusu, chyba że uda się on następnie dobrowolnie na terytorium Strony wzywającej i zostanie tam ponownie prawidłowo wezwany do stawienia. Organ wysyłający wezwania drogą pocztową zadba o to, aby wezwania nie zawierały jakiegokolwiek zagrożenia.

4. Wezwania do stawienia kierowane do osoby ściganej przebywającej na terytorium Strony wezwanej będą jej doręczone co najmniej trzydzieści dni przed wyznaczonym dniem stawienia.

Artykuł VI

(do artykułu 10 Konwencji)

Artykuł 10 ustęp 3 Konwencji stosuje się we wszystkich wypadkach wezwania świadka lub biegłego, także wówczas jeżeli nie są spełnione warunki określone w artykule 10 ustęp 1 Konwencji.

Artykuł VII

(do artykułu 11 i 12 Konwencji)

1. Strona wezwana wyrazi zgodę na czasowe przekazanie na swoje terytorium osoby pozbawionej wolności na terytorium Strony wzywającej, jeżeli obecność tej osoby przy wykonywaniu wniosku o udzielenie pomocy na terytorium Strony wezwanej jest niezbędna. Jednakże może ona odmówić wyrażenia zgody, jeżeli:

- a) osoba pozbawiona wolności nie zgadza się na czasowe przekazanie, lub
- b) przeciwko przyjęciu takiej osoby przemawiają istotne przyczyny.

2. Strona, której zgodnie z ustępem 1 przekazuje się osobę pozbawioną wolności, zobowiązana jest do przetrzymywania jej w areszcie przez cały czas pobytu tej osoby na terytorium tej Strony, chyba że Strona wzywająca zażąda jej zwolnienia. Artykuł 12 Konwencji stosuje się do osoby pozbawionej wolności.

3. Osoba pozbawiona wolności jest przekazywana z powrotem Stronie wzywającej niezwłocznie po zakończeniu czynności pomocy prawnej przez Stronę wezwaną.

Artykuł VIII

(do artykułu 14 Konwencji)

Poza danymi wymienionymi w artykule 14 ustęp 1 Konwencji, wnioski powinny określać:

- a) w wypadku wniosku o doręczenie pism i orzeczeń sądowych - nazwisko i adres adresata, oznaczenie charakteru, w jakim bierze on udział w postępowaniu, jak również rodzaj dokumentu, jaki ma być doręczony,

b) w wypadku wniosku o udział osób, o których mowa w artykule III niniejszej Umowy - osoby, które mają być obecne przy wykonywaniu wniosku i uzasadnienie ich obecności.

Artykuł IX

(do artykułu 15 Konwencji)

1. Wnioski organów sądowych Rzeczypospolitej Polskiej o udzielenie pomocy prawnej będą przesyłane do Republiki Francuskiej do prokuratora generalnego przy sądzie apelacyjnym, w którego okręgu wniosek ma być wykonany. Zwrot wniosków i dokumentów dotyczących wykonania wniosków następuje w tym samym trybie.
2. Wnioski organów sądowych Republiki Francuskiej o udzielenie pomocy prawnej będą przesyłane do Rzeczypospolitej Polskiej do prezesa sądu okręgowego lub prokuratora okręgowego, w którego okręgu wniosek ma być wykonany. Zwrot wniosków i dokumentów dotyczących wykonania wniosków następuje w tym samym trybie.
3. Ministerstwa sprawiedliwości obu Stron przekażą sobie wzajemnie wykazy organów, do których należy kierować wnioski o udzielenie pomocy prawnej, jak również powiadomią się wzajemnie o zmianach tych wykazów.
4. Wnioski o czasowe przekazanie lub tranzyt osób pozbawionych wolności przesyła się za pośrednictwem ministerstw sprawiedliwości obu Stron.
5. Wnioski o przekazanie wyciągów z rejestru skazanych na potrzeby sprawy karnej, o których mowa w artykule 13 ustęp 1 Konwencji, przekazywane są do Rzeczypospolitej Polskiej do Krajowego Rejestru Karnego, a do Republiki Francuskiej do Krajowego Rejestru Skazanych.
6. Postanowienia ustępów 1 i 2 nie wyłączają możliwości przesyłania wniosków o udzielenie pomocy prawnej i udzielania na nie odpowiedzi za pośrednictwem ministerstw sprawiedliwości obu Stron lub za pośrednictwem centralnych biur krajowych Międzynarodowej Organizacji Policji Kryminalnej.

Artykuł X

(do artykułu 20 Konwencji)

Koszty powstałe w wyniku przekazania przedmiotów w celu wydania ich właścicielowi i w wyniku przekazania osób pozbawionych wolności, o których mowa w artykułach IV i VII niniejszej Umowy zwracane są przez Stronę wzywającą.

Artykuł XI

(do artykułu 21 Konwencji)

1. Po otrzymaniu wniosku przekazanego na podstawie artykułu 21 Konwencji organy sądowe Strony wezwanej podejmą decyzję, czy zgodnie z prawem tej Strony należy wsząć postępowanie karne.
2. Strona wezwana zawiadamia tak szybko jak to jest możliwe Stronę wzywającą o czynnościach podjętych na podstawie wniosku o wszczęcie ścigania i przekazuje jej uwierzytelniony odpis orzeczenia kończącego postępowanie, jakie zostało wydane.
3. Koszty powstałe w wyniku stosowania artykułu 21 Konwencji nie podlegają zwrotowi.

Artykuł XII

(do artykułu 21 Konwencji)

Do wniosku dołącza się:

- a) opis stanu faktycznego oraz posiadane dane dotyczące osoby, która ma być pociągnięta do odpowiedzialności karnej,
- b) oryginał lub uwierzytelniony odpis akt karnych oraz wchodzące w rachubę przedmioty stanowiące dowody rzeczowe,
- c) tekst przepisów karnych, mających zastosowanie według prawa Strony wzywającej.

Artykuł XIII

(do artykułu 21 Konwencji)

1. Organy Strony wzywającej nie podejmują dalszych środków ścigania lub wykonania orzeczenia wydanego wobec osoby podejrzanej z powodu czynów będących przedmiotem wniosku, jeżeli na terytorium Strony wezwanej:

- a) postępowanie zostało ostatecznie zakończone na mocy orzeczenia organu sądowego,
- b) nastąpiło prawomocne uniewinnienie lub uwolnienie na mocy orzeczenia sądu,
- c) kara wymierzona na terytorium Strony wezwanej została wykonana lub ze względów prawnych nie podlega wykonaniu.

2. Przedmioty oraz oryginały akt przekazane Stronie wezwanej zgodnie z artykułem XII niniejszej Umowy - zostaną zwrócone Stronie wzywającej najpóźniej do czasu zakończenia postępowania, chyba że zrzekła się ona ich zwrotu; nie narusza to praw Strony wezwanej i osób trzecich.

Artykuł XIV

(do artykułu 22 Konwencji w związku z artykułem 4 Protokołu)

Oprócz wymiany informacji na podstawie artykułu 22 Konwencji, ministerstwa sprawiedliwości obu Stron przekazują sobie wzajemnie na wniosek odpisy prawomocnych orzeczeń w sprawach karnych skazujących obywateli drugiej Strony, aby umożliwić właściwym organom rozważenie konieczności zastosowania środków na szczeblu krajowym.

Artykuł XV

Ministerstwa sprawiedliwości obu Stron podejmują w razie potrzeby konsultacje w sprawie realizacji niniejszej Umowy.

Artykuł XVI

(do artykułu 29 Konwencji)

W wypadku wypowiedzenia Konwencji przez jedną Stronę, wypowiedzenie wywiera skutek w stosunkach między dwiema Stronami po upływie jednego roku od daty otrzymania jego notyfikacji przez Sekretarza Generalnego Rady Europy.

Artykuł XVII

1. Każda ze Stron zawiadomi notą drugą Stronę o dopełnieniu procedur wymaganych przez jej prawo wewnętrzne dla wejścia w życie niniejszej Umowy.
2. Umowa niniejsza wejdzie w życie pierwszego dnia drugiego miesiąca następującego po dacie otrzymania ostatniego z tych zawiadomień.

Artykuł XVIII

Umowa niniejsza zawarta jest na czas nieokreślony. Każda ze Stron będzie mogła ją wypowiedzieć w każdej chwili, przekazując drogą dyplomatyczną drugiej Stronie pisemną notę o wypowiedzeniu. Wypowiedzenie wywiera skutek po upływie sześciu miesięcy od daty otrzymania takiego zawiadomienia.

Na dowód czego niżej podpisani, właściwie do tego upoważnieni, podpisali niniejszą Umowę.

Sporządzono w _____ dnia

w dwóch egzemplarzach, każdy w językach polskim i francuskim, przy czym oba teksty są jednakowo autentyczne.

W imieniu Rządu
Rzeczypospolitej Polskiej

W imieniu Rządu
Republiki Francuskiej

ACCORD
ENTRE
LE GOUVERNEMENT DE LA REPUBLIQUE DE POLOGNE
ET LE GOUVERNEMENT DE LA REPUBLIQUE FRANÇAISE
EN VUE DE COMPLETER
LA CONVENTION EUROPEENNE D'ENTRAIDE JUDICIAIRE
EN MATIERE PENALE DU 20 AVRIL 1959
ET D'EN FACILITER L'APPLICATION

Le Gouvernement de la République de Pologne et le Gouvernement de la République française, ci-après désignés les Parties, désireux de compléter, dans les relations bilatérales, les dispositions de la Convention européenne d'entraide judiciaire en matière pénale du 20 avril 1959, dénommée ci-après "la Convention" et du Protocole additionnel à cette convention du 17 mars 1978, ci-après dénommé "le Protocole" et d'en faciliter l'application,

sont convenus de ce qui suit :

ARTICLE I

(Ad Article 1er de la Convention)

L'entraide judiciaire est également accordée :

- a) dans des procédures visant des faits punissables, selon le droit interne de l'une ou des deux Parties, dont la poursuite relève de la compétence des autorités administratives, si la décision de ces autorités peut donner lieu à un recours devant une juridiction compétente en matière pénale,
- b) dans les procédures d'indemnisation du préjudice subi en raison d'une arrestation, d'une détention ou d'une condamnation injustifiées,
- c) dans les procédures de grâce,
- d) dans les actions civiles jointes aux actions pénales, jusqu'à ce qu'il soit définitivement statué sur l'action pénale.

ARTICLE II

(Ad Article 2 de la Convention et Article premier du Protocole)

1. L'entraide judiciaire est également accordée pour les infractions aux dispositions en matière fiscale et douanière.
2. L'entraide judiciaire ne peut être refusée pour le seul motif que le droit de la Partie requise ne prévoit pas de dispositions fiscales ou douanières de même nature.

ARTICLE III

(Ad Article 4 de la Convention)

1. A la demande de la Partie requérante, peuvent assister à l'exécution des actes d'entraide sur le territoire de la Partie requise, si celle-ci y consent :
 - a) les représentants des autorités de la Partie requérante participant à la procédure,
 - b) les personnes en cause, le cas échéant assistées de leurs conseils,
 - c) les experts désignés par les autorités de la Partie requérante.
2. Les personnes mentionnées au paragraphe 1 peuvent suggérer aux autorités de la Partie requise de poser des questions.
3. Les dispositions de l'article 12 de la Convention sont applicables à ces personnes.

ARTICLE IV

(Ad Article 6 de la Convention)

1. La Partie requise, sur demande de la Partie requérante et sans préjudice des droits des tiers agissant de bonne foi, peut remettre des objets provenant d'une infraction ou leurs produits, à la disposition de la Partie requérante, en vue de leur restitution à leur propriétaire légitime.

2. La Partie requise peut renoncer à la restitution des objets remis à la Partie requérante si cela peut favoriser la restitution de ces objets à leur propriétaire légitime, sans que les droits des tiers agissant de bonne foi n'en soient affectés.

ARTICLE V

(Ad Articles 7 et 8 de la Convention)

1. Toute pièce de procédure et toute décision judiciaire en matière pénale peuvent être adressées directement par la voie postale, par lettre recommandée avec accusé de réception, aux personnes qui se trouvent sur le territoire de l'autre Partie. Les deux Parties s'accordent sur une liste des pièces pouvant être transmises par cette voie.
2. Lorsqu'il y a des raisons de penser que le destinataire ne comprend pas la langue de la Partie dans laquelle la pièce est rédigée, cette pièce est traduite dans la langue de la Partie sur le territoire de laquelle se trouve le destinataire.
3. L'expert ou le témoin qui n'aura pas déféré à une citation à comparaître transmise par voie postale ne pourra être soumis, alors même que cette citation contiendrait des injonctions, à aucune sanction ou mesure de contrainte, à moins qu'il ne se rende par la suite, de son plein gré, sur le territoire de la Partie requérante et qu'il y soit régulièrement cité à nouveau. L'autorité qui envoie les citations à comparaître par voie postale veille à ce que celles-ci ne comportent aucune injonction.
4. Les citations à comparaître destinées à une personne poursuivie se trouvant sur le territoire de la Partie requise doivent lui être remises au moins trente jours avant la date fixée pour la comparution.

ARTICLE VI

(Ad Article 10 de la Convention)

L'article 10 paragraphe 3 de la Convention s'applique à toute citation de témoin ou d'expert, même si les conditions de l'article 10, paragraphe 1 de la Convention ne sont pas remplies.

ARTICLE VII

(Ad Articles 11 et 12)

1. La Partie requise accepte le transfèrement temporaire sur son territoire d'une personne détenue sur le territoire de la Partie requérante si la présence de cette personne lors de l'exécution d'une demande d'entraide sur le territoire de la Partie requise est nécessaire.

Toutefois, elle peut refuser de donner son accord :

- a) si la personne détenue ne consent pas à être remise temporairement, ou
- b) si des considérations impérieuses s'y opposent.

2. La Partie à laquelle la personne détenue est remise en application du paragraphe 1 du présent article doit la maintenir en détention pendant la durée de son séjour sur le territoire de cette Partie, à moins que la Partie requérante ne demande sa mise en liberté. Les dispositions de l'article 12 de la Convention sont applicables à cette personne détenue.

3. La personne détenue est renvoyée à la Partie requérante dès que la Partie requise a exécuté la mesure d'entraide judiciaire demandée.

ARTICLE VIII

(Ad Article 14 de la Convention)

Outre les renseignements mentionnés à l'article 14 paragraphe premier de la Convention, les demandes doivent indiquer :

- a) en cas de demande de remise d'actes et de décisions de justice, le nom et l'adresse du destinataire, sa qualité dans la cause, ainsi que la nature du document à remettre ;
- b) en cas de participation de personnes visées à l'article III du présent Accord, la désignation des personnes qui doivent assister à l'exécution de la demande et le motif de leur présence.

ARTICLE IX

(Ad Article 15 de la Convention)

1. Les demandes d'entraide judiciaire émanant des autorités judiciaires polonaises sont adressées, en France, au Procureur général près la Cour d'appel dans le ressort de laquelle la demande doit être exécutée. Les demandes d'entraide judiciaire et les documents relatifs à leur exécution sont alors renvoyés par la même voie.
2. Les demandes d'entraide judiciaire émanant des autorités judiciaires françaises sont adressées, en Pologne, au Président du tribunal de district ou au Procureur du district dans le ressort duquel la demande doit être exécutée. Les demandes d'entraide judiciaire et les documents relatifs à leur exécution sont alors renvoyés par la même voie.
3. Les Ministères de la Justice des deux Parties se communiquent les listes des autorités auxquelles il convient d'adresser les demandes d'entraide judiciaire, ainsi que les modifications apportées à ces listes.
4. Les demandes de transfèrement temporaire ou de transit de personnes détenues se font par l'intermédiaire des Ministères de la Justice des deux Parties.
5. Les demandes d'extraits de casier judiciaire à des fins pénales, visées à l'article 13, paragraphe premier de la Convention, sont adressées, en Pologne, au Casier pénal national, en France, au Casier judiciaire national.
6. Les paragraphes 1 et 2 n'excluent pas la faculté d'envoyer les demandes d'entraide judiciaire et les réponses de Ministère de la Justice à Ministère de la Justice ou par l'intermédiaire des bureaux centraux nationaux de l'Organisation internationale de police criminelle.

ARTICLE X

(Ad Article 20 de la Convention)

Les frais occasionnés par la remise d'objets aux fins de restitution à leur propriétaire légitime et par le transfèrement de personnes détenues, visés aux articles IV et VII du présent Accord, sont remboursés par la Partie requérante.

ARTICLE XI

(Ad Article 21 de la Convention)

1. Saisies d'une dénonciation selon l'article 21 de la Convention, les autorités judiciaires de la Partie requise décident si, d'après le droit de cette Partie, des poursuites doivent être engagées devant les tribunaux.
2. La Partie requise informe dès que possible la Partie requérante de la suite donnée à la demande de poursuite et lui transmet, le cas échéant, une copie certifiée conforme de la décision intervenue à l'issue de la procédure.
3. Les frais résultant de l'application des dispositions de l'article 21 de la Convention ne sont pas remboursés.

ARTICLE XII

(Ad Article 21 de la Convention)

La dénonciation est accompagnée :

- a) d'un exposé des faits et des informations disponibles sur la personne susceptible d'être mise en cause ;
- b) de l'original ou d'une copie certifiée conforme des actes et, le cas échéant, des objets servant d'éléments de preuve ;
- c) d'une copie des dispositions pénales applicables selon le droit de la Partie requérante.

ARTICLE XIII

(Ad Article 21 de la Convention)

1. Les autorités de la Partie requérante renoncent à poursuivre le prévenu ou à exécuter une décision rendue contre lui à raison des faits indiqués dans la dénonciation si, sur le territoire de la Partie requise :
 - a) la procédure a été définitivement close par une décision judiciaire ;
 - b) le prévenu a été acquitté ou relaxé, par une décision devenue définitive;

- c) le prévenu a exécuté la peine ou celle-ci ne peut plus être légalement mise à exécution.
2. Les objets et documents originaux transmis à la Partie requise en application de l'Article XII du présent Accord, sont renvoyés à la Partie requérante au plus tard à l'issue de la procédure, à moins que la Partie requérante n'y renonce et sans que les droits de la Partie requise et des tiers n'en soient affectés.

ARTICLE XIV

(Ad Article 22 de la Convention et Article 4 du Protocole)

Outre les échanges d'informations prévus à l'Article 22 de la Convention, les Ministères de la Justice des deux Parties se transmettent, sur demande, copie des décisions définitives de condamnation en matière pénale, rendues contre les ressortissants de l'autre Partie, pour permettre aux autorités compétentes d'examiner si des mesures doivent être prises sur le plan interne.

ARTICLE XV

Les Ministères de la Justice des deux Parties se consultent, en tant que de besoin, sur l'application du présent Accord.

ARTICLE XVI

(Ad Article 29 de la Convention)

En cas de dénonciation de la Convention européenne par l'une des deux Parties, la dénonciation prendra effet entre les deux Parties à l'expiration d'un délai d'un an à compter de la date de réception de sa notification par le Secrétaire général du Conseil de l'Europe.

ARTICLE XVII

1. Chacune des Parties notifiera à l'autre l'accomplissement des procédures requises par son droit interne pour l'entrée en vigueur du présent Accord.
2. Le présent Accord entrera en vigueur le premier jour du deuxième mois suivant la date de réception de la dernière de ces notifications.

ARTICLE XVIII

La présent Accord est conclu pour une durée indéterminée.

Chacune des Parties pourra le dénoncer à tout moment en adressant à l'autre une notification par la voie diplomatique. La dénonciation prendra effet six mois après la date de réception de cette notification.

En foi de quoi, les soussignés, dûment autorisés à cet effet, ont signé le présent Accord.

Fait à _____, le _____, en double exemplaire, en langues polonaise et française, les deux textes faisant également foi.

Pour le
Gouvernement
de la République de
Pologne

Pour le
Gouvernement
de la République
française